

Bogár László: A tét a szabadulás

2013 szeptember 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A jöv? évi választások komplex társadalomstratégiai tétjér?l töpreng? dolgozatom utolsó részéhez érkeztem. Az els? írásomban a nyugatias modernitás politikai rendszerének genezisét tekintettem át.

Azt a máig is rejtett folyamatot, amelynek során a „f?konstrukt?r” szerepét betölt? „világ-SZDSZ” felépítette azt az

uralkodó hamis társadalmi valóságot, amelynek lényege, hogy a globális t?ke hajtószíjaként m?ködtet? „liberális” pártok mellé ? építette be a rendszerbe a kifosztott munkavállalók látszólagos képviseletét ellátni hivatott „baloldali” pártokat. Melléjük biggyesztve kiegészítésként a gondosan „ártalmatlanított” történelmi osztályok konzervatív (polgári, keresztény, népi, nemzeti, jobboldali) pártjait.

Mindezt úgy, hogy valamennyi párt-családban a „f?konstrukt?r”, a „világ-SZDSZ” elvei voltak a meghatározók. Vagyis valójában egy olyan színpadot rendezett be, ahol a látszólag egymással verseng? konzervatív, szocialista és liberális pártok semmiféle valós választási lehet?séget nem képviselnek, hiszen mindegyikben a „világ-SZDSZ” beépített emberei tartották kezükben a folyamatok irányítását. Az írásom második részében azt tekintettem át, hogy miként hajszolták minden eddiginél mélyebbre ebben a történelmi csapdában a társadalmat a „rendszerváltás” cím? szemfényvesztés keretében.

És hogy ennek nyomán, hogyan jutott kifosztottságának szinte legvégs? stádiumába a nemzet. A töprengés utolsó fázisában azt próbálom áttekinteni, hogy ez a csapda hogyan m?ködik most, és milyen szerepet játszhat e csapda további szorításában a jöv? évi választás, végül, hogy mit kellene átgondolnunk annak érdekében, hogy ne kerüljünk még annál is rosszabb helyzetbe, mint amiben most vagyunk. Ezt a józan átgondolást azzal kellene kezdenünk, hogy rögzítjük: régóta tartó hanyatlásunk legmélyebb oka az, hogy a szakrális történelmi magyar nemzet politikai térben való megjelenítése nemcsak, hogy nem sikerült az elmúlt másfél évszázad során, de azt sem tudjuk, hogy egyáltalán miként kellene belekezdenünk ebbe a hihetetlenül nehéz, veszélyes és kockázatos folyamatba. Miközben persze azt is sejtjük, hogy ennek megvalósítása nélkül nincs esélyünk az évszázadok óta tartó lepusztulásunk megállítására, s a visszafordulásra.

A „világ-SZDSZ” azonban már ennek a felvetését is a legsúlyosabb b?ntettként bélyegzi meg, így érthet?, hogy eddig minden erre tett kísérlet hamvába holt. A ma is a „világ-SZDSZ” által berendezett hamis politikai térben zajló folyamatok a következ? képet mutatják. A 19. századi genezis során létrehozott két politikai konstrukció, az úgynevezett „liberális” és az úgynevezett „szocialista” párt a 2010-es választásokon megsemmisít? vereséget szenvedett, ám ennek az alapvet? oka az, hogy maga a „világ-SZDSZ” döntött úgy, hogy visszavonja ?ket. Az SZDSZ nev? politikai pártot, amely már csak zavaró „b?njel”, most végleg meg is semmisíti. A napjainkban burjánzó új SZDSZ-ek (Együtt 2014, LMP, PM, DK, Fodor-párt stb.) és f?ként az ?ket vezet? párt-oligarchák tragikomikus módon vagy nem értik, hogy a „világ-SZDSZ” éppen az eltüntetésükön ügyködik, vagy értik, csak nem akarnak ebbe beletör?dni. Durcás bábfigurák, akik a bábjátékos ellenére, illetve azzal szemben próbálnak önállósodni. Kísérletük eleve kudarcra van ítélve, így ezzel a bohózatba ill? alakítással különösebben nincs is értelme foglalkozni, ám kissé más az MSZP helyzete, amely eddig a mindenkori SZDSZ er?forrása volt. A szocialista párt a maga életösztönét?l indíttatva szeretne kilépni ebb?l az öngyilkos szerepb?l, de ez a próbálkozás olyan radikális változásokat igényelne, amely magának az egész történelmi diktátumnak a nyílt felrúgását jelentené. Erre pedig a jelenlegi párt-oligarchia már csak azért sem képes, mert ? is változatlanul annak a „világ-

SZDSZ”-nek a kitartottja, amely kíméletlenül megtorolná ezt az önállósodási kísérletet. Ez tehát egy olyan történelmi satuhelyzet, amelyb?l elméletileg sem látszik kiút az MSZP számára. A liberális pártot éppen most akarja eltüntetni a „világer?”, a szocialistát pedig történelmi minimumra visszaszorítva, amolyan „egyszer majd kérünk magától valamit, Pelikán elvtárs” állapotban tartani. És így eljutottunk mondandóm legkényesebb részéhez, ahol inkább csak óvatos feltételezéseket fogalmazhatok meg, mert még nem alakult ki az a tér, ahol mindezt nyíltan el lehetne beszélni. Az elmondottakból ugyanis logikailag nem nagyon következhet más, mint annak a feltételezése, hogy a „világ-SZDSZ” számára a most fennálló politikai uralmi struktúra a legelfogadhatóbb, de legalábbis a legkisebb rossz. Ezt egyébként már 2010-ben is jelezte, hiszen lett volna módja a hatalmas polgári gy?zelem elhárítására. Ahogy 2002-ben és 2006-ban is tette, 2010-ben is minden különösebb nehézség nélkül megakadályozhatta volna nem hogy a kétharmados, de az egyszer? gy?zelmet is. Nem tette, mert nem akarta ezt tenni. És bármilyen különös, van is ebben logika.

A „globális-SZDSZ” ugyanis két dolgot akar minden helyi kormányától. Azt, hogy m?ködtesse a kifosztó szivattyúkat, és tartsa féken a bennszülötteket. Ha Orbán Viktor ezt végrehajtja az számára öröm, és még élvezi is, hogy ezt a szabadságharc vezet?jével hajtatja végre. Ha nem, vagyis ha Orbán ellenáll, akkor, mint láttuk (és látjuk majd most is), olyan pénzfegyvereket alkalmaznak vele szemben, amelyekkel végül mégis csak kikényszerítik azt, amit akarnak. Nos, a csapdából való kilépés 2014 igazi tétje.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Ajánló